

Dnes na Kórea Open už hrala vážne iba elita. Som rád, že sme sa ako malé Slovensko vo veľkom svete stolného tenisu nestratili. Barbora Balážová – naša Baška – nastúpila do štvrtfinále ženskej štvorhry po boku Španielky Galie Dvorakovej proti čínskej dvojici Wang Manyu, Zhu Yulin. Favoritky boli jasné, a za stolom to aj dokázali. Baška s Galiou sa snažili na 100%, aj taktiku mali správnu, a aj ju menili, no platné to veru moc nebolo. Baška, ak sa dostala k forehandovému topspinu, dokázala Číňanky pretlačiť, ale to bolo všetko.

Podanie a príjem rozhodovali viac a z tohto si lepšiu pozíciu na útok vypracovali práve ich súperky. Myslím si, že ako jediný európsky pár medzi aziatkami dokázali svoju štandardnú kvalitu. A hlavne teda Baška, ktorá si už získala celosvetový deblový rešpekt.

Po dobrom zápase v mixe, je to zase jedna ďalšia veľká skúsenosť na tej najvyššej úrovni. Sú tam stále ešte veľké rezervy. Príjem podania a aj samotné podanie, špeciálny pohyb do štvorhry – najmä Baška v backhandovej strane, a ešte väčšia zohratosť – myslím tým automatické a rýchle rozhodovanie sa v rôznych herných situáciách a to sa až tak na tréningu nacvičiť nedá. Na to sú práve tieto štarty medzi špičkovými svetovými pármami.

Po ľahkej analýze celého nášho vystúpenia na Kórea Open sme išli na obed a potom sme využili možnosť, ponuku od organizátorov, ísť na 3-4hodinový poznávací zájazd. Netušili sme presne čo nás čaká, ale nechali sme sa milo prekvapiť. V autobuse sme mali špecialistu na históriu tohto regiónu a aj prekladateľa do anglického jazyka – no ten vedel anglicky možno desať slov, takže asi najviac sme porozumeli ručnej gestikulácii v kórejskom jazyku od špecialistu. Smiech nešlo udržať, nálada bola perfektná.

Prvá zástavka bol detský park, niečo ako malý Disneyland. Po chvíľke sklamania sa ukázalo, že je tu ešte Safari park a to už bolo zaujímavé aj pre nás dospelákov. Tigre, levy, slony, žirafy, lamy, medvede žili v obrovských výbehoch, akoby na voľno. My sme boli schovaní v autobuse a pozerali na nich z okna. Úžasný zážitok. Ďalšia časť bola podobná na ZOO. Opice, psy, činčili, netopiere, tulene, tučniaky a podobne. Zaujímavé.

Druhá zástavka, ešte doteraz netuším, čo to bolo. Prekladateľ totiž bol iný a lepší, ale aj tak sme nerozumeli kde sme a čo tu robíme. Bol to taký „cintorín kórejských mien“, alebo rodokmeň. Podľa mena, môžu zistiť kto si, čo si a odkiaľ pochádzaš. Bolo vidno, že Kórejcom na mene veľmi záleží, že k menu majú úctu a snažia si ich mená archivovať cirka už 500 rokov. Zaujímavé tiež, nakoniec.

Večer sme zase boli na masáži. Aspoň z taxi sme videli aj inú časť mesta. Starú, živú, obchodnú -typicky Kórejskú, asi.

Zajtra sa už budeme presúvať do Austrálie, doobeda absolvujeme ešte jeden tréning, pozrieme sa do haly na top zápasy a to je z Kórei všetko. Veľmi pekná a moderná krajina, podobná na Japonsko. Zaujímavosťou pre mňa osobne však bolo, že po cestách jazdili iba kórejské a zriedka nemecké automobily. Nič viac. Japonské som videl maximálne 3-4 Lexus.

Teraz sa odmlčím a ozvem sa až z Austrálie ak dovoľíte.

Výsledky boli dobré no mohli byť aj lepšie, ale nezabúdať na to, že kľudne mohli byť aj horšie. Taký je vrcholov šport. Naším kadetom a juniorkám všetci traja gratulujeme za dosiahnuté výsledky v družstvách na MEJ. A všetkým prajeme veľa šťastia a možno aj medaily, v súťažiach jednotlivcov. Špeciálny pozdrav trénerom, držte sa.

Jaro Truksa, Ľubomír Pištej a Barbora Baška Balážová